

Els consells comarcals, un fracàs del govern de CiU

Més de deu anys després de l'aprovació de les lleis d'organització territorial i de la posada en marxa dels consells comarcals, ha quedat clar que el model territorial basat en les comarques —tal com va ser dissenyat per CiU— ha representat un absolut fracàs, tant pels defectes del disseny, com per la política impulsada des del Govern de Catalunya i de CiU en altres institucions locals que han impedit un possible arrelament i justificació dels consells.

A la vegada, escàndols com el del Consell Comarcal del Priorat, i d'altres no tan coneguts, despres-tigien encara més aquestes institucions, com ho fa també el trist es-pectacle de l'ofrena a Montserrat, folklòric i buit de contingut. I, finalment, tot i la retòrica comarcalista de CiU, es mantenen i reforcen les diputacions provincials, mentre els consells comarcals viuen en la indigència competencial, la inanició econòmica i la institucionalització de cartró pedra.→

L'Edifici de Promocions Culturals del Consell Comarcal del Maresme, a Mataró.

opinió

Magí Rovira

alcalde de Sant Llorenç Savall

El projecte de Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental

Aquests dies s'ha aprovat al Parlament el projecte de Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental. La discussió ha ultrapassat de llarg l'àmbit parlamentari, i ha motivat que les dues entitats municipalistes s'hi posicionessin. Així, s'han oposat al projecte tant la Federació de Municipis de Catalunya com l'Associació Catalana de Municipis. Fins i tot, gairebé un centenar d'ajuntaments han fet acords de ple en què s'hi oposen.

La filosofia del projecte de llei és molt trencadora, ja que planteja un canvi radical del sistema de llicència municipal d'activitats, fins ara regulat pel Reglament d'Activitats Classificades (RAC), que, si bé ha patit modificacions, encara és un reglament estatal dels anys seixanta. Per a les activitats de baix impacte ambiental (estimades en el 80% dels casos), el projecte planteja substituir la llicència municipal prèvia per una simple comunicació a

l'Administració, és a dir, traspasa la responsabilitat que fins ara tenia l'Ajuntament als enginyers redactors del projecte i a unes entitats de control i inspecció concessionàries de la Generalitat. Per a les altres activitats, manté un sistema similar a l'actual, excepte per a aquelles amb un alt impacte ambiental (aproximadament un 2% del total), la llicència de les quals l'atorgarà la mateixa Generalitat.

Des del punt de vista municipal, el projecte presenta uns quants punts febles:

— El sistema de vigilància i inspecció de les entitats col·laboradores de l'Administració, que en altres sectors ja s'han mostrat com autèntiques màquines de fer diners, que més que la inspecció i el control, com qualsevol negoci privat, tenen la prioritat de buscar el màxim benefici amb el mínim cost. I, a més, aquestes entitats naixerien a costa d'equips municipals en funcionament, perfecta-

ment equipats i preparats, que perdrien bona part de la seva feina.

— La pèrdua d'una important eina de control per part dels ajuntaments per regular establiments com bars, pubs i similars, que provoquen veritables problemes veïnals, als quals l'ajuntament ha de poder respondre. Aquest punt es podria solucionar atorgant més competències a Governació, però el principal problema és la Llei de bases de règim local, que limita les multes que s'han d'aplicar en aquests casos a quantitats ridícules (des de 500 pessetes per a un petit municipi fins a 25.000 pessetes per a Barcelona, totes xifres màximes).

— La dificultat dels ajuntaments per mantenir uns ingressos per taxes de llicència d'obertura (que en alguns municipis arriben a ser molt elevades) amb el règim de comunicació.

És cert que part dels alcaldes han utilitzat ocasionalment el RAC

de forma impròpia per negociar les condicions d'instal·lació de noves activitats al seu terme municipal, o fins i tot per negar-les, i que el gran pas endavant de la Llei podria ser l'objectivació de les condicions necessàries per a l'establiment d'una activitat des del punt de vista mediambiental; però el que proposa de fet el projecte és substituir l'alcalde (i per extensió, l'ajuntament) que representa els veïns i que estan sotmesos al règim del poder del diner. Si bé l'ajuntament no perd les funcions d'inspecció posterior, i fins i tot disposa d'un termini de vint dies des de la comunicació per a la revisió del projecte presentat, molts ajuntaments consideren insuficients aquestes capacitats per poder controlar les indústries del seu terme, sobretot si, paral·lelament, se'ls suprimeix la taxa que permet mantenir els equips tècnics.